

[Tastesen]

Det er en målsætning, som gradvis er opfyldt bedre og bedre fra år til år, og der er intet i de tal, vi har oplyst, der siger noget om, at dette niveau på nogen måde er forringet. Tværtimod er man nu i de seneste år kommet i den situation, at man med denne målsætning i højere grad kan sigte på de tungere klienter, som var forsømt tidligere, og det er vel nok dette arbejde, som kræver et større personaleforbrug, som så igen kan være årsag til nogle af de problemer, som opstår på disse områder.

I hvor høj grad vi skal integrere, er et individuelt spørgsmål. Det er noget, som forældrene er meget optaget af. Der findes forældre, som klart er tilhængere af, at man skal integrere meget stærkt i det almene miljø, i folkeskolens undervisningssituation osv., men der er mange klienter inden for åndssvageforsorgen, der ikke opfylder forudsætningerne for at kunne blive integreret i et normalt miljø, men hvor det mere er et spørgsmål om aktivitet, omsorgsaktivitet, fritidsaktivitet, og hvad der ellers kan være, for at udvikle de pågældende. Dette hensyn er der intet til hinder for fortsat bliver varetaget i forbindelse med særforsorgens udlægning; man kan oven i købet håbe på, at nærdemokratiet i denne forbindelse kan fremme målsætningen her.

Udbygningsplanerne frem til 1985 skal jo også godkendes af socialministeren, og derved sikres der et niveau, som i hvert fald på ingen måde kan være ringere end det, man har i øjeblikket. Man kan vel håbe på, at niveauet højnes yderligere ved en bedre resourceudnyttelse og måske også derved, at man i nogle amtskommuner ønsker at gå ud over statens bevillingsrammer; det vil blive amtskommunernes egen sag.

Der har været kritik af den fordelingsnøgle, som man bruger i forbindelse med de penge, som stilles til rådighed for åndssvageforsorgen, og dér mærkede jeg mig, at socialministeren sagde noget om, at der foregår et undersøgelsesarbejde i øjeblikket. Vi må da håbe på, at dette undersøgelsesarbejde snarest kan bringes til afslutning, således at man også på det område finder frem til den rigtige brug af pengene i denne forbindelse.

Jeg forstår godt, at klienternes pårørende kan være bekymrede. Jeg forstår, de kan være bekymrede på grund af den megen usik-

kerhed, der i mange situationer fremkommer i den offentlige debat.

Men vi har alle, politikere såvel som de mennesker, der skal administrere denne lovgivning, et ansvar for at leve op til så højt et niveau som muligt. Der skal ikke være tvivl om, at vi i et solidarisk samfund har forpligtelse til at give den størst mulige tryghed netop til dem, som er de svageste iblandt os. Statens indsats f. eks. fra åndssvageforsorgens vedtagelse i 1959 og frem til 1980 er et klart udtryk for denne solidariske holdning op igennem årene, og jeg er overbevist om, at amtskommunerne vil videreføre denne solidariske holdning efter udlægningen i 1980.

Jørgen Junior (FP):

Da jeg hørte socialministeren og sådan set også det ekko, der kom fra hr. Tastesen, kom jeg til at tænke på et eventyr om noget, der udspillede sig i et fjernt land engang. Det var et land, som havde det skidt, et land, som ikke var særlig rigt, og da kom socialministeren på et af sine mange besøg hos finansministeren og sagde: Sig mig, kan vi være det her bekendt? Kan vi være bekendt, at vi nu må svække på for sorgen bl. a. for åndssvage?

Finansministeren brød sig ikke særligt om den slags forespørgsler. De kom lidt for tit, men på den anden side var der nu tale om kommunalvalg og al den slags, så ud fra det synspunkt måtte man tage det lidt mere højtideligt. Der var i hvert tilfælde desværre ikke noget at gøre i det pågældende lille land, der ikke havde det så godt. Kassen var tom, og finansministeren kunne bare sige til sin socialminister: Du må fortælle, at der ikke foregår nogen nedskæringer, at der ikke er nogen forringelser af serviceniveauet; det må vi bare fastholde. Ja men så bliver det jo påstand mod påstand. Ja men så kan vi jo trykke det i vores partiavis; det er jo åndssvage, så måske hjælper det dér.

Jeg havde egentlig ikke troet, at vi i det lille Danmark, som er et rigt land på mange områder og i hvert tilfælde økonomisk og evnemæssigt burde være et rigt land, skulle høre bortforklaringer, at vi skulle høre tale om, at der ikke er skåret ned, for vi har jo fået påvist ganske klart og tydeligt, at der er adskillige åndssvage, som får det ringere, hvis der ikke gives nogle meget beskedne